

nærer for den, og jeg beundrer den Klogskab, som har ledet Generaldirektøren til at lade Ruten besørge saa yderlig slet, som Tilfældet har været, for netop derved har han leveret Beviset for, at Ruten er en af vore vigtigste Samfærdselsaarer. Siden Staten overtog denne Rute, er der nemlig, efter hvad jeg har læst, sket det, at saavel Person- som Godstrafik er steget med mange Procent, og det til Trods for, at Generaldirektøren i sin Visdom har indrettet det saaledes, at Turen fra Aarhus til København kom til at være godt og vel 2 Timer længere end før, og Turen fra Næstved over Kalundborg til Aarhus strakte sig over henimod et Par Døgn. Hvad mere Bevis vil man have for, at den Rute bør plejes og udvikles efter yderste Evne? og det er selvfølgelig det, Generaldirektøren har tilsigtet. At mistænke ham for andet vilde være utilbørligt, for han er jo den vedkommende Statsforretnings øverste Leder, og naar Lovgivningsmagten har paalagt ham at drive den Rute, maa han selvfølgelig drive den af al Evne, saa den kan blive saa indtægtgivende som muligt. At beskyldte ham for andet er utilbørligt. Jeg vil derfor fra denne Plads en Gang for alle slaa alle ondsindede Rygter om Generaldirektørens Modvillie mod denne Rute ned, og jeg vil hævde, at Generaldirektøren netop er optraadt overfor denne Rute som en kærlig Fader overfor sin Søn, for som bekendt tugter man den tidlig, som man elsker.

Efter at jeg saaledes har givet den miskendte Generaldirektør den Oprejsning, som jeg mener, at han har Krav paa, vil jeg tillade mig at erindre den højtærede Indenrigsminister om, at Dansk Købstadforenings Bestyrelse i Fjor henvendte sig til ham med en indtrængende Anmodning om at fremsætte Forslag til en ny kommunal Skattelov. Saa vidt jeg ved, lovede den højtærede Minister at efterkomme Bestyrelsens Ønske, men i forrige Samling saa vi desuagtet intet Lovforslag. Den højtærede Minister maa selvfølgelig have haft gode Grunde til intet at fremsætte. Nu verserer der et Forlydende om, at den højtærede Minister heller ikke i Aar har til Hensigt at fremsætte Lovforslag om en bedre Ordning af den kommunale Beskatning. Hvis det Forlydende bekræfter sig, vil jeg meget beklage det, fordi Købstæderne lever under fortvivlede Skatteforhold. I de fleste Købstæder stiger Skatteprocenten i en Uendelighed, og det til Trods for, at Ligningskommissionerne

hvert Aar sætter Skatteskruen haardere og haardere paa, fordi de erkender, at en stor Skatteprocent i flere Henseender er til Skade for Kommunen. Men derved bliver i mange Købstæder de Skattebyrder, som Borgerne maa bære, utaalelige for de smaa og middelstore Indtægters Vedkommende. Hvad der selvfølgelig bidrager til at gøre Forholdene daarligere, er, at jo mere Skatteprocenten stiger, des flere af de store Indtægter flytter ud i Skattely. Erhvervsbeskatningen, som man i 1903 ventede sig saa overordentlig meget af, er paa alle Punkter blevet en stor Skuffelse.

Nu indvendes der af Folk, der ikke har Kendskab til Tingene, at Købstadkommunerne kunde vise større Sparsommelighed, end de gør, i højere Grad sætte Tæring efter Næring. De Folk, der taler saaledes, glemmer, at langt den overvejende Del af Købstædernes Budgetter forud er bestemt ved Lovgivning, at Byraadene derfor kun har ringe Indflydelse paa Budgettet og derved paa Skatteprocenten — hvis da Byraadene vil udføre Lovene humanitært efter deres Aand. Vil Byraadene derimod vise sig knebne og karrige paa de sociale Budgetter, Alderdomsforsørgelse, Fattigvæsenets, Skolevæsenets o. s. v., kan de naturligvis beklippe Budgetterne en Del, og vil Ligningskommissionerne desuden sætte Skatteskruen saa haardt paa de smaa og middelstore Indtægter, som Loven giver dem Ret til, og lade de store slippe saa billigt som muligt, kan det ogsaa derved lykkes at holde Skatteprocenten noget nede. Men saa har vedkommende Kommunes Ledelse — det maa jeg hævde — ikke varetaget alle sine Borgers Tarv, og navnlig har den ikke varetaget de Borgers Tarv, som trænger haardest dertil. Det uhyggelige ved den nu gældende kommunale Skattelov er, at den netop animerer Byraadene til at knibe paa de humane Udgifter langt mere, end forsvarligt er, og ansporer Ligningskommissionerne til at sætte Skatteskruen saa haardt som muligt paa de smaa og middelstore Indtægter. Men saaledes burde det dog ikke være. Den Købstad, der sørger godt for sine daarligst og ulykkeligst stillede Borgere, burde dog ikke lønnes med Skattebyrder, der trykker den fuldstændig i Knæ. Men saadan er Tilfældet nu, og en stor Del af Skylden derfor har den kommunale Skattelov.

Men er Byrderne tunge at bære for Købstæderne under almindelige Forhold, er de naturligvis langt tungere under For-